

PONAVLJA SE PROKLETSTVO IZDAJE

Pred srpskom Vladom, Skupštinom, premijerom, predsjednikom, čelnicima svih političkih stranaka, Pravoslavnom crkvom na čelu sa srpskim patrijarhom, gospodinom Palom, vladikama i sveštenstvom, pred celokupnim srpskim narodom bilo gde da živi 2006. godina je godina odluke o sudbini kolenke srpstva, o opstanku srpskog naroda na svojoj vekovnoj i svetoj zemlji.

Onima koji hoće silom da nam otmu taj deo svetinje, naš pregovarački tim mora ih upozoriti da su Kosovo i Metohija srpska istorija, ponos i religija. Da smo tu pre mnogo vekova prvu crkvu i manastir sagradili, prvu slavu proslavili. Da smo na toj našoj svetoj grudi prvo carstvo osnovali.

Treba reći da je srpski narod dugo i predugo porobljen u svojoj kući živeo, i da to više ne želi. Za to vreme ni jednog trenutka nije poklekao niti duhom klonuo, već se vekovima viteški borio uz ogromne žrtve.

Nikada srpski vojnik nije tuđe osvajao, ali je svoju zemlju, narod i svetinje uvek časno i viteški branio. Danas smo naterani okupatorskim topuzom i mačem, da sednemo za pregovarački sto, sa onima koji su nas puna tri meseca bombardovali, razarali našu zemlju, fabrike, bolnice, škole, mostove

Naš narod će sve porušeno obnoviti, ali poubijane ljude, žene i nedužnu decu, nikada više neće vratiti.

Zato ih bez straha, naš pregovarački

Sa njima treba smelo razgovarati jer nama gore ne može biti. Treba im otvoreno reći: Da je srpski narod, one koje oni štite i hoće da ih nagrade srpskom svetinjom, primio kao goste u svojoj kući i dao im sva prava, školu, univerzitet, jezik, radio i televiziju. Dao im je mnogo više nego što je dala bilo koja druga zemlja na svetu svojoj manjini. Mi smo njima sve dali. Ali svoju slobodu i živote ne damo. Sloga nam je sada neophodna ali nažalost i sramotu ta potrebna sloga i jedinstvo izgleda da ne postoje. Čelnici mnogobrojnih političkih stranaka daju nam loš primer. Svaka stranka vuče na svoju stranu. Dve najodgovornije ličnosti Srbije, premijer Koštunica i predsednik Tadić, skoro da i ne govore, a Srbiji pod nogama gori. Ministar inostranih poslova Vuk Drašković, vodi svoju privatnu politiku, kao da mu je ta funkcija od oca ostala. Nevladine organizacije, kojih ima i previše a pojedinci kao što su: gospođe Kandić, Vučo Biserko, bivša predsednica Skupštine Srbije Micić, čeda Jovanović bivši potpredsednik Demokratske stranke, Goran Svilanović bivši minister zajedničke države Srbije i Crne Gore, i neizbežni ali lajavni Nenad Čanak, nosilac raznih funkcija, izjavljuju, da "Kosovo i Metohija treba da postanu nezavisni".

Gospođe i gospodo, vi očigledni izdajnici, ako vi osim zelenih novčanica, koje primete kao nagradu imate još neku vrednost, vi im to dajte. Ali nemate pravo da



Porušena crkva u Đakovici

očima Međunarodne zajednice i njenih vojnika, izuzetak je časno i hrabro držanje italijanskog odreda, zapalili stotine srpskih kuća, a hiljade Srba naterali u novu seobu. Njihov glas se nije čuo ni kada su bezbožnici zapalili i porušili preko 35 crkava i manastira. Oni nisu osudili ni paljenje crkve Bogorodica Ljeviška, u kojoj je uništena jedna od najpoznatijih srpskih fresaka, Bogorodica milostiva sa Hristom hraniteljom sirotih, stara 7 vekova. Nisu osudili ni jedan zločin nad Srbima i njihovoj nejači. Ali su osudili i nazvali ubicama naše mlade vojnike, koji su viteški i časno branili svoje ognjište i svoj narod.

Od kada se ubicama mogu nazvati vojnici i starešine, koji svojim mladim životima brane svoju zemlju? Oni su njih nazvali ubicama, a njih će srpski narod za sva vremena žigosati kao izdajnike.

Od izdajstva, koje naš narod nikada nije zaibilo, od podriivanja sopstvenih temelja, laži, intriga, poltronstva i okupa-

torskog nasilja međunarodne zajednice, mnogo je bolnija istina da našu zemlju i narod nema više ko da brani.

Vekovni srpski ponos, čuvar njene slobode vojska, kojoj narod posle Pravoslavne crkve i Patrijarha, najviše veruje, nečijom voljom i slepom poslušnošću naših državnika i vojnih ministara, potpuno je uništena. Vojska je uništena ali je srpski narod za sva vremena zadržao sećanja na Vidovdan - Lazara, Miloša, Jugoviće, Kosančiće, starog Jug-Bogdana, Sindelića, Karađorđa, Živojina Mišića, Tanaska Rajića, Majora Tepića... Na znakove vekovnog srpskog prisustva na Kosovo i Metohiju, na porušene manastire, zapaljane kuće, otetu zemlju, na nevine žrtve, na uništenu pa zapaljenu crkvu Bogorodicu Ljevišku, na ikonu Bogorodicu milostivu sa Hristom hraniteljem sirotih koje više nema.

Međunarodna zajednica nas može porobiti i snagom svoga oružja na hiljade našeg naroda pobiti, ali nas ne može naterati da iz našeg sećanja, srca i duše izbrišemo uspomene na naše svetinje, a time i na naše Kosovo i Metohiju.

Naš pregovarački tim, može do mile volje da pregovara o svemu i svačemu, samo ne sme da stavi potpis da se odriče srpske zemlje. Ne može ni jedan naš državnik, bilo kako da se zove, da učini tako nešto bez odobrenja srpskog naroda.

Čak i izdajnici koji tako glasno zagovaraju nezavisno Kosovo i Metohiju u korist Albanaca, nebi svoj potpis stavili na tu sramnu odluku. Oni čekaju da Tadić i Koštunica to urade, pa da mogu da ih kritikuju za slabo vođenu politiku i pogrešno donešenu odluku. Naši čelnici moraju biti hrabri i pametni, da nebi oni i njihova pokolenja slušali neprestalno "prokleti da ste izdajnici svoga roda!" Moraju biti pametni i hrabri da nebi večno u snu slušali plač srpske dece i naričanje srpskih majki. Da im nebi u snu strah zadavali sveti srpski mučenici koji život dadoše za slobodu Kosova i Metohije.

Neka ih Bog nagradi hlabrošću za vreme pregovaranja.

Milutin Šoškic



Vladika Teodosije sa decom

tim treba da upita: "Da li je oružje kojim su našu zemlju razarali i decu ubijali, njihovo viđenje demokratije ili je to više ispoljavanje mržnje prema svemu što je srpsko?"

Zbog njihovih mračnih namera, nama je danas, više nego ikada ranije, potrebna potpuna sloga, jedinstvo i odlučan stav. Pregovarački tim mora jasno da im kaže da Kosovo i Metohiju ne sme dati, jer za to nema odobrenje srpskog naroda. Za tako nešto je potreban narodni referendum, jer su Kosovo i Metohija srpska svetinja, srpski Jerusalim. Zbog takve namere međunarodne zajednice, da Srbima isčupa srce i dušu, strah koji je zavladao u našem narodu potpuno je razumljiv. Naprotiv, i ovo malo slobode što nam ostaviše, ukinuće nam i od nas stvoriti sirotinju raj, kao što smo nekada bili pod Turcima.

poklanjate srpsku zemlju. Vidljivo je i malom detetu, da se ponovo pojavljuje prokletstvo izdaje. Ponavljaju se mnogi primeri iz prošlosti. Kada ljuba Strahinjića Bana, prelazi na stranu neprijatelja svoga muža i srpskog naroda, za koju pesnik reče: "Čud je ženska smiješna rabota, stotinu će promjeniti vera da učini što joj srcu drago". Ponavlja se i primer izdaje Vuka Brankovića. Ali ova podmukla namera izdaje je mnogo bolnija. Zato je priča koju narod često ponavlja, da ova grupa pomenutih ljudi, pre podne mrzi sebe, a posle podne srpski rod, je potpuno tačna.

Tačno je to, jer se njihov glas nije čuo, kada su zlikovci palili i rušili srpske svetinje, kuće, mučili sveštenstvo, ubijali srpsku decu, silovali srpske majke, žene i sestre, zatirali sve što je srpsko.

Njihov glas se nije čuo ni onda kada su, marta meseca 2004. godine, pred



**Privatne časove
gitare daje naš
poznati
gitarista
Goran Ivanović**

773.680.3338

www.goranivanovic.net